

Tusende och en afton-stund,
eller Samling af utvalda
chinesiske och andre o...

National Library
of Sweden

Tusende och En Afton = Stund.

Den sköna Kepsimas besynnerliga händelser. Persisk Historia.

En Köpman i Basra, wid namn Dukin, öfvergaf handeln, för at tilbringa sin öfriga tid uti stilhet och andaktsöfningar; Han hade altid varit samwetsgrann och således förwårswat en ganska liten förmodgenhet; Han bodde uti et litet hus wid ändan af Staden, hwarest hans största omsorg war at upfostra en enda Dotter uti Gudsfruktan och alla Musulmanska dygder. De fastade ganska ofta och tilbrakte tiden med böner och Alcoranens flitiga läsning och uttolkning. De woro förnöjde med sin lycka, emedan de ingen högre åstundade. Daktadt all den möda Kepsima använde, (så hette Dukins dotter) at undandraga sig manfolkets åsyn, och lefwa åtskild från människors umgänge, så drögde det dock icke länge förrän hon blef störd uti sin enslighet. Allmänna ryktet om hennes dygder lockade flere Mänskoner dit, som begärte henne til ägta, och hon hade ännu haft et större antal tilbedjare,
4:de Strycket. A om

om de wetat at hon ägt äfwen så mycket skönhet som dygd. Dufin önskade, då han betraktade sin ringa förmögenhet, at hans dotter måtte få en rik Köpman til Man; men hon hyste en så stor affky för ägtenkap, at han icke tordes nödga henne dertil, för at icke för mycket twinga hennes tankesätt. Nej, min Far! sade hon alltid när någon friare anmälte sig, jag wil icke öfwergifwa Eder. Tillåt mig at med Eder få dela sötman af et stilla och instränkt lefwerne.

De lefde således några år tillsammans, til dess änteligen Dufin blef borttryckt af dödsens ängel. Då Repsima såg sig beröfwad sin Faders beskydd, uplyfte hon sina ögon och händer til himmelen och ropade: Store Himmel! de öfwergifnas endaste hopp och de olyckligas tillflykt, Du som icke nekar dem ditt bistånd, hwilka med förtröstan anhålla om din hjälp, förkasta icke mina böner; Du är endast måttig at beskydda mig, afwänd således, blida Himmel! alla de farligheter, som kunna hota min oskuld!

Efter Dufins begrafning förestälte hela slågten henne, at den ensamma lefnaden nu icke mer wore henne anständig, utan at hon borde gifwa sig. Man föreslog henne til följe deraf en ung Köpman, wid namn Temin, som war almänt berömd för sin fromhet och försiktighet. I början kunde hon icke låta beweka sig til detta gistermål, men sedan hon
med

med andakt bönfallit hos den heliga Propheeten, trodde hon sig af honom fått någon ingifwelse til detta ägrenskap, hwilket så dagar derefter fulbordades.

Hon fant, utom alt det goda hon hört om sin man, äfwen den aldråstigaste kärlek. Den samma förökades hos Lemim dag framt dag, och han ansåg sig för den lyckligaste menniska i werlden, at äga en så skön och dygdig hustru. Men hans sällhet warade icke länge. Menniskior! I bören frukta och bäsowa då I ären upå högsta spitsen af eder lycksalighet! Det ögnablick som slutar eder sällhet är kanske nära förhanden.

Lemim måste et år efter giftermälet förätta en resa til Indianska Kusterne; han hade en Broder, hwilken han uti sin frånvaro anförtrodde sina hushålds angelägenheter. Min Kåra Revendé, sade han til honom, bestyr wäl om mit hus och håll Repstima et troget sällskap i min frånvaro. Jag wil icke föreskrifwa dig något, utan dööm om mig efter dig sjelf, och sök min förmån, som wore det din egen. Ja! min Bror, swarade Revendé: Du har wäl skäl at sätra ditt fullkomliga förtroende til mig, och således är det icke nödigt at påminna mig at befordra din wälgång, både wänskap och blodsband tillåta mig icke at försumma något som kan befordra ditt wäl.

Uppå dessa försäkringar, som Revendé gjorde honom, begaf Lemim sig om bord up-

på et skepp, som gick til Surate. Efter Brodrens bortresa begaf Revendé sig hem och gjorde Repsima 1000:de försäkringar om sin tjänstwillighet och wänskap, hwilla hon emottog med största nöje och upriktighet. Men til all olycka wardt han dödligen kär uti sin Swägerka; en tid fördöjde han sin kärlek, dock blef den sluteligen så håftig at han icke mer kunde dämpa den, utan gaf den uppensbart tillkänna. Repsima, ehuru hon war förtretad öfwer sin Swägers driftighet och kärlek, talte hon likwäl höfligt med honom, och bad honom icke mer tala om sådana saker. Hon förestälte honom den skymf han gjorde Temim, och den lilla förmån han kunde wänta sig af denna sin brottsliga böjelse.

Då Revendé såg at han Swägerka med så mycken godhet förebrädde honom hans kärlek, trodde han snart kunna beweka henne at swara til hans låga, och blef derföre alt mera driftig. Ack min sköna, sade han, alt hwad Ni deremot kan inwända är förgåfwes, utan samtyck til min åstundan. Jag lofwar at intil döden wara eder lifegna slaf. Wåtom of båda sörena of, och wår förtrolighet skal blifwa hemlig, at ingen skal kunna hafwa någon mistanka om wår inbördes kärlek. Wid dessa orden kunde Repsima icke styra sin rättmätiga wrede: Din förrådare, ropade hon, du tänker endast uppå at dölja dina illgerningar för människjors ögon, och fruktar blott
af

at blifwa af dem ansedd för en skamfläck ;
men öfwer den synd och oförrätt som du
begår emot Himlen och din Bror, derom är
du icke bekymrad. Men uphör at smickra
dig med något hopp, jag wil hållre 1000:de
gångar dö, än samtycka til din lastbara kärlek.

En människja, som varit förnuftigare än
Revendé, hade törhända wid dessa orden däm-
pat sin böjelse, och derföre än mer högaktat
Kexsima ; men i det stället beslöt han at gö-
ra henne olycklig och hämnas, då han såg at
han icke kunde försöra henne. Sin hämd ut-
öfwade han på följande sätt: En dag då hon
war syfjelsatt med andagts öfningar, släppte
han en Mansperson in uti huset, hwilken
smygde sig in i hennes rum, derefter kom
Revendé i följe med fyra witnen och spar-
kade up husdörren och sprang in uti det rum
som Kexsima war. Åck du nedriga! ropte
han, då han fick se henne, jag finner dig i-
hop med en Mansperson, är det på detta sätt
du håller den trohet du är skyldig min Bro-
der? Jag har witnen med mig, på det at
det icke skal tjåna dig at neka til din förbry-
telse. Du skenheliga, som utwärtens antager
dygdens täckemantel, för at i hemlighet begå
de aldræderstyggeligaste laster. Under det
han sade detta, gjorde han så mycket buller,
at alla grannarne upwäcktes, och således
gjorde saken allmänt bekant.

Genom detta nedriga bedrägeri blef hans Swägerska beskyld för ägtensskaps brott: Han war icke nögd dermed, utan förfogade sig til Domaren med sina fyra witten, och anklagade henne, samt fordrade Rättens handräkning för at straffa henne. Domaren afhörde hans wittnen, och befalte uppå deras berättelse Rättens betjänter at föra Kexsima i fångelse til följande dagen. Dagen derefter blef hon förklarad för brottlig och dömd at wid Landsvägen blifwa intil bröstet lefwande begrafwen. Denna strånga dom blef genast wärkståld. Man förde detta oskyldiga offer, under et stort tillopp af folk, en mil utom staden, hwarest man nedgräfdde henne; hwarefter folket åter begaf sig til staden. Sfwer allt detta war olika meningar, somlige sade at hon war brotlig, andre åter, at hon war oskyldig: Swar och en dömde efter sin tanka, som det wid sådana tilfällen gemenligen händer.

Kexsima war emedlertid uti detta tilstånd det ända til midnatten, då en Arabisk Köfware red förbi henne. Hon ropade til honom: Adelnodige resande! war barmhertig och fräls en oskyldig människas lif, som har orättwist blifwit lefwande begrafwen. Urdhen, ehuru stor Köfware han war, blef dock bewelt til medlidande. Jag måste, sade han för sig sjelf, hjälpa denna oskyldiga uslingen, mit samwete är beswäradt med så många laster, förhända den Högste för detta kärlekswärt

wärk förläter mig mina grofwa synder. Der
efter steg han af hästen, och sedan han up
gråft henne, satte han sig åter til häst och
bad henne sätta sig bakom honom. Min Her
re, sade hon, hwart ämnar Ni at föra mig?
Hem til mit tält, som icke är långt härifrån,
swarade han, där kan Ni wara i säkerhet
hos min hustru, hwilken är den bästa per
son i werlden och säkert ganska wäl skal es
mottaga eder.

De kommo innan kort til åtskilliga tält,
hwaruti åtskillige Arabiske Rössware bodde: De
stego af hästen wid Tältdörren, och sedan Röss
waren klappat, kom en swart slaf och låt up
för dem. Rösswaren förde Kepsima in til sin
hustru och berättade uppå hwad sätt han träf
fat henne. Arabens hustru, som war utaf
et ganska godt och ömt sinnelag, och icke gärna
såg, at hennes man idkade Rössware - handt
verket, emottog Kepsima uppå det wänliga
ste och bad henne förtälja sin Historia. Te
mims hustru började densamma med suckan,
och fortkor med sin berättelse uppå et så be
wekande sätt, at hon upwäckte sine åhörars
ömmaste medhyflan, beshynnerligast blef Röss
warens hustru deraf intagen. Mit sköna Gru
ntimmer, sade hon til Kepsima med gråtande
ögon, jag deltaget så högt uti Er olycka, som
Ni sjelf, och Ni kan wara försäkrad, at jag
är sårdig at bewisa eder all den tjänst, som
hos mig står, för at mildra Ert olyckliga ö
de.

de. Åt min goda Fru, swarade Kepsima, jag tackar Er för all Er godhet, och finner ganska wål, at Himmeln icke aldeles wil öf-
wergifwa mig, då hon låtit mig träffa folk som tager så öm del uti min olycka; jag be-
der, fortför hon, at Ni wil låta mig få wara hos eder, och gifwa mig et litet rum, hwarest jag kan tilbringa min lefnad och bedja för eder.

Arabens hustru förde henne in i et litet rum, och sade: här kan Ni lefwa i god ro, och ingen ting skal störa Er uti Edra andakts öfningar. Det war en stor tröst för Kepsima, at hon sunnit en sådan tillflykt; Hon tackade Himmelen dertföre utan återwända. Men beklagligt wis hade hennes olyckor ännu icke sedt sit slut. Den swarta slafwen, hwil-
kens syhla war at ansa hästarne och gå i wäl med Bostapen, ansåg Kepsima med öfhyfka ögon, Åt hwad hon är skön, sade han för sig sielf, och hwad jag skulle wara lycklig om jag kunde öfvertala henne at swara til min kärlek! Dagtadt Calid, så hette slafwen, war et missfoster i sit slägte, underlåt han ändå icke at hoppas et lyckligt slut uti sin kärlek. Detta hopp och Kepsimas behagligheter, som han ständigt hade tilfalle at betrakta, förök-
te hans kärlek uti den grad, at han beslöt at wid första tilfället yppa sin kärlek. Detta tilfalle dröjde icke länge. En gång då Araben och hans hustru woro ute på marken, gick han in i Kepsimas kammare: Jag har
länge

länge långtat, sade han til henne, uppå et
 lågligt tilfålle at förklara Eder min kärlek,
 och at jag döer om Ni icke samtycker til min
 önskan. Åt ditt misfoster, swarade hon,
 har du wål kunnat tro, at jag kunde förnedra
 mig nog för at älska dig: Om du wore den
 skönste och wackraste af alla manspersoner,
 skulle du ändå icke winna någon förmån af
 din narragtiga böjelse, och likwål smickrar
 du dig med hopp at behoga mig. Så utur
 min åsyn du oföreskämde, det är endast med
 affky och fasa, som jag skådar dig; Och om
 jag förmärker, fortsfor hon, at du ännu en
 gång wågar at tala för mig om din kärlek,
 så skal jag berättat det för din Husbonde, som
 icke skal underlåta at straffa dig för din för-
 måtenhet. Hon uttalte dessa orden med så
 mycken iswer och alswarsamhet, at Calid fant
 at denna kärleks årdöring icke war ämnad åt
 honom. Men som hans hjärta war lika elakt
 och nedrigt med Revendes, så ansåg han för
 sin skyldighet, at hämnat sig uppå detta Frun-
 timmer öfwer det föragt, hwarmed hon be-
 mött hans kärleks förklaring; och denna hämd
 utöswade han på et grymt och oerhördt sätt.
 Araben hade en enda Son, som ännu låg i
 waggan, och som war sine Föräldrars endaste
 glädje. Calid skar om en natt halsen af det-
 ta barnet och bar knifwen så blodig den war
 under Reksimas fång, under det hon låg i
 sin djupaste sömn; tillika lagade han så, at
 nå

några blods-droppar syntes uppå wågen emellan Barnets wägga och den ofsyldiga Kexsimas fång, hwilkens kläder han åfwen färgade med blod.

Så snart Araben och hans hustru wakenade dagen derefter och fingo se uti hwad tillstånd deras barn war, gåfwo de til et ynkeligt rop, sönderrefwo sina ansigten, och strödde ofka uppå deras hufwuden. Calid infatt sig genast wid deras anskri, och frågade hwad orsaken dertil war, liksom han ingen ting wetat deraf. De wiste honom deras mördade barn och den med blod upfylde waggan. Wid denna syn wiste han sig aldeles ursinnig, ref sönder sina kläder, sprang af och an och ropade: Åck hwad för en olycka! Åck hwad för grusweligt förräderi! Åck at jag finge weta hwilken hand förrättat detta nidingswårk, jag skulle i ögnalicket riswa densamma i 1000:de stycken. Efter dessa ord följde Araben och slafwen blods-dropparne som syntes uppå gålfwet, hwilka ledde til Kexsimas kammaré. Calid tog knifwen fram under hennes fång, och wiste Araben at hennes kläder woro sölade med blod. Derefter sade han: Nu ser Ni Herre, huru denna nedriga människja belönar Er för den godhet Ni bewist henne.

Araben war uppå det högsta bestört, då han såg, at han wårkeligen hade orsak at mistänka Kexsima för denna grusweliga illgerning. Åck du nedriga! ropade han, iagt-

tager du på detta sätt gästfrihets lagarna? Swarför har du mördat mit barn? hwad har detta oskyldiga barnet gjordt emot dig, at du beröfwat det samma sit spåda lif? Du grymma! de tjänster jag bewist dig förskjante en bättre belöning. Wid han sade dessa orden, stöt han i tårar, och blef håstigt wred. Det min kära Herre, sade Calid til honom, skal Ni med sådana ord tiltala denna förrådiska främlingen, som mördat eder enda Son? Det wore bättre at Ni stötte i hennes själmska hjärta den dolk, hwarmed hon så omänskeligen slagat edert Barn: om Ni icke sielf wil hämnna Er, så skal jag göra det. Då han sade detta, fattade han i dolken för at mörda Repsima, hwilken, uti bestörtning öfwer en så falsk och oförmodad beskylning, icke kunde frambringa et enda ord til sit förswar.

Calid war i beråd at mörda henne, då Araben hölt tillbaka hans arm. Hwad gör Ni, sade Calid? wil Ni hindra mig at affstraffa denna nedriga, som så litet iagttagit de heliga gästfrihets Lagarna? Nej! låt bli at hindra mig i min föresats. Härwid uplyste Calid andra gången armen för at gifwa henne et dödligt stygn, men Araben hölt ännu en gång hans arm tillbaka, och förbödd honom at döda henne. Dagadt sin förtwifan och de mistankar som syntes beskylja Repsima, kunde Araben ändå icke anse henne för skyldig. Han wille weta, hwad hon kunde säga,
för

för: at urskulda sig, och frågade hwarföre hon mördat hans barn? Hon svarade, at hon icke hade någon kundskap derom, och började at gråta så häftigt, at Röstwaren blef urväckt til medynkan öfwer henne. Då Calid såg detta, wille han, oansedt hans Husbondes förbud, döda henne; men den isfwer han wisade misshagade Röstwaren, som sade til honom: gå bort Calid, din isfwer drifwer dig förlångt. Jag wil icke at denna qwinnan skal dö, och oagadt alla de skäl til mistankar, som synas emot henne, så kan jag ändå icke tro at hon är skyldig til detta mord.

Arabens hustru, ehuru otroßlig hon också war öfwer sit barns död, kunde ändå icke tänka, at Rextima begått denna grymma otacksamhet. Det är bättre, sade hon til sin man, at wi skicka bort denna qwinnan utan at tilfoga henne någon skada, innan man är försäkrad at hon är skyldig til detta brott. Araben biföll hennes föreställning och sade til Rextima: om Ni är skyldig eller oskyldig, så kunne wi ändå icke hårbärgera Er under wårt tak; emedan hwar gång wi sågo eder, skulle det å nyo upriswa den hjärtfrätande saknad wi känne öfwer wårt barns ymfeliga död; gå således bort ifrån wårt tält och sök eder en fristad hwarest Ni behagar: Ni kan icke wara annat än nögd med min saktmodighet; ty i stället för at döda Er, wil jag gifwa Er
der

der penningar til Ert uppehålle under Er
wandring.

Repsima tackade Araben för sin godhet,
och sade at Himmeln wore för rättwis, at icke
en dag yppa den som begått detta nidings-
wårk. Derefter gaf han henne en pung med
100:de Sequiner, men hon nekade at emot-
taga den, sågande; Adelsmodiga Befriare,
behåll edra penningar, jag öfwerlämnar mig
helt och hållit til för ynen, hwilken nog skal
förja för mig. Andteligen nödgades hon e-
mottaga dem, och sedan hon tagit affsed af
Araben och hans hustru, begaf hon sig bort
ifrån deras boning.

Hon gick hela dagen igenom utan at hwi-
la, och kom sent om aftenen til en stad,
hwilken låg nära wid hafwet. Hon klappa-
de uppå porten til et litet hus, hwarest en
gammal beskedelig Gumma bodde, hwilken
genast låste up porten och frågade hwad hon
åstundade? Uck min kåra Mor, sade Repsi-
ma, jag är en främling, som nyss på stun-
den kommit in i denna staden och beder at
Ni wil gifwa mig hårbärke öfwer natten.
Den gamla samtyste dertil och förde henne
til en liten kammare. Temims hustru tog en
Sequin utur sin pung och bad Gumman kö-
pa något dersföre til aftenmåltid. Gumman
gick bort och kom efter en stund tillbaka med
Dadlar, samt frisk och tårkad frukt, af hwilka
de satte sig at äta. Efter måltiden berättade
Rep

Kepsima för den gamla sina händelser, hvil-
 ka gingo henne ganska mycket til hjärtat, och
 derefter begäfwö de sig til sångs. Andra da-
 gen fick Kepsima lust at gå i Bad, och den
 gamla gjorde henne sällskap. Under det de
 woro på wägen, sågo de en yngling, hvil-
 ken med halbundna händer fördes til afrätts-
 platsen, följd af en otalig myckenhet folk.
 Kepsima frågade hwad denna ynglingen be-
 gått för brott? Man sade henne at han war
 skuldig penningar, och at bruket war i denna
 staden at hänga up dem, som icke kunde be-
 tala sin skuld. Derefter frågade hon hur
 mycket han war skuldig. Sertio Sequiner, swa-
 rade en af Inwånarne, och om Ni betalar
 dem för honom, så kan Ni dermed rädda
 hans lif. Utaf hjärtat gärna, sade hon, un-
 der det hon tog fram sin penninge-pung. Man
 berättade detta genast för Domaren som war
 med ibland folkhopen, at et Gruntimmer er-
 böd sig at betala för den gäldbundne, och
 derföre lät han til sig kalla den gäldbundna.
 Kepsima betalte honom de 60 Sequiner, och
 ynglingen wardt genast stäld på fri fot. All
 Folket, som förundrade sig öfwer denna ut-
 lännings frukostighet, gjorde sig all möjlig
 möda at så weta hwem hon wore; hwarföre
 hon, för at undwika deras nyfikenhet, i stället
 för at begifwa sig til badet, skyndade sig ut-
 ur staden, sedan hon tagit affed af den
 gamla Summan.

Emedlertid sökte ynglingen, som undslupit dödsstraffet, sin bestriesska för at tacka henne för des wålgärning; och som man berättade honom at hon gått utur staden, så frågade han efter hwad wäg hon tagit, och följde det fortäste han kunde efter henne. Anteligen råkade han henne wid en brunn, hwarest hon satt sig neder för at hwila. Han hållade uppå henne på det wördsammaste, och tilböd sig at blifwa des slaf för at wisa henne sin årlånsla. Nej, sade hon, jag wil icke at Di så dyrt skal betala den tjänst jag gjort Eder. Di är mig icke så mycken årlånsla skyldig som Di tror, jag har icke utaf kärlek til Eder frälst Er ifrån döden, utan för den aldra högstas skuld.

Under det de således taltes wid, fästade ynglingen ögonen uppå henne, och wardt häftigt intagen af hennes skönhet. Han förklarade för henne sin kärlek, kastade sig för Repsimas fötter och bad henne uti de kärligaste uttryck at swara emot den låga hon hos honom upståndt. Men Lemims dygdiga hustru, i stället för at fågna sig at se en älskare för sina fötter, förargade sig öfwer hans förmåtenhet, och handterade honom icke bättre än Galid. Din nedriga spitsbos, sade hon til honom, du wet, at utom mit bistånd hade du redan under skarprättarens hand förlorat ditt lif, och likwål söker du nu at beröfwa mig min ära. Ack min sköna, sade ynglingen, jag tänk

tänkte icke at förolämpa eder, då jag gifwer tillkänna de tankar som Er skönhet och min ärkänsla upväckt hos mig; anser Ni då det för et så stort förolämpande, då jag säger at jag för Er skönhets skuld blifwic intagen af den håstigaste kärlek. Sig du äreförgätne, swarade hon, och tro icke at min dygd tillåter mig at höra på ditt tal, gack din wäg och twinga mig icke at ångra den tjänst jag gjort dig. Det sått, uppå hwilket hon utfade dessa orden, gaf Ynglingen tillkänna, at han icke hade något at hoppas uti sin kärlek. Han steg up, och utan säga något, gick han ner til hafsstranden, hwarest han fant et fartyg som nyligen auländt, hwars besättning gick i land. Fartyget tilhörde Köpmän från Basra, hwilka ämnade sig til Sarendib, han begaf sig til dem och frågade efter Skeps Capitainen. Jag har, sade han til honom, en fullkomligen skön slawinna, hwilken jag wil bort-sälja; hon älskar mig icke och jag har derföre beslutit at göra mig af med henne; jag har lämnat henne et litet stycke hårifrån wid en brunn, och wil sälja henne at Er för 300 Seqwiner. Jag går in i handel med Er, swarade Capitainen, så wida hon är så ung och wacker, som Ni säger.

Derefter förde Ynglingen Capitainen til Brunnen, hwarest Kexima satt uti sin andagt. Så snart Capitainen sedt henne, betalte han

han 300 Sequiner til Ynglingen, hwilken genast förfogade sig åter til staden.

Köpmannen som handlat Kexsima kallade sig til henne, sågande: beundransvärda skönhet, jag är oändeligen nögd med den handel jag gjort. Jag har sedt många Slafwinnor i min lefnad och köpt många tusende, men jag bekänner at Ni öfwerträffar dem alla. Edra ögon äro klarare än Solen, och Er skönhet oförlifnelig.

Om detta tal upväckte Kexsimas förundran, så blef hon än mera bestört, när Capitainen gaf henne handen och sade: Låt om oss gå, min sköna, jag wil föra Er til Far tyget och gifwa Er et rum uti Cajutan. Wi skole genast begifwa oss til Sjöss, och tillsammans göra resan til Scandib; när wi komma tillbaka til Basra, skal jag göra Er til ägarinna af all min egendom, ty jag ämnar icke bortfälja Eder. Då jag köpte Er utaf denna ynglingen, så war min tanka at göra Er til den lyckligaste person i werlden, jag skal bewisa eder den uprigtigaste kärlek och den största tilgiftwenhet. Kexsima afbröt detta tal, hwilket hon med största wederswilja afhörde. Hwad säger Ni? ropade hon, jag har aldrig varit slafwinna, jag är frei, och ingen har rättighet at sälja mig. Wid dessa orden stötte hon med wrede bort Capitainens hand.

Han war utaf naturen hetlig och stolt; således misshagade honom det sätt uppå hwilket hon emottog hans höfligheter. Han förbytte således sit upförande, och började at tala ur en annan ton. Huru då, usla krål, sade han, skal du således tala med din Husbonde? Jag har köpt dig för mina pengar, du är min slafwinna, och du skal följa mig med godo eller ondo. Sedan han sagt dessa orden, tog han henne i sina armar, och förde henne om bord, oagadt hennes motstånd, liksom en hungrig warg bortför et oskyldigt Lamm, som gått wilse i marken, och stild sig ifrån Herdarne. Förgåfwes upfylte hon luften med sit klagosfri, han bar henne likwål til Fartyget, hwilket genast gick til Segels.

Capitainen lämnade Kepsima flera dagar i stillhet; emedan han såg, at hon icke med mera höflighet emottog alla de kärleks bewisningar han gjorde, henne, förlorade han allt tålmod, och fordrade en dag at hon skulle belöna hans kärlek; men som hon icke fant tycke uti at wiljara hans åstundan, så beslöt han at med wäld winna sit ändamål, då en gruswelig storm satte allt stepsfolket i försträckelse, så at stormasten blef i et ögnablick nedslagen, samt segel och tågwirke sönderriswit. Sjöfolket wiste ingen råddning, och Capitainen, som nödgades öfwerlämna fartyget för wind och wåg, ropade på däck: Mine wänner

ner! om någon ibland eder wet sig med sina synder öfwerträdt den heliga Prophetens bud, han måtte bedja Himmeln om förlåtelse. Här är ingen tid at förlora, eljest äro wi alle förlorade. Stormen tiltog, och sedan Skepet någon tid stretat med böljorna, sank det ned uti hafwets afgrund.

Alla personer omkommo utom Kexsima och Capitainen, båda räddade de sig uppå hwar sin plank och kommo på särskilte ställen til lands. Temims hustru blef utaf wågorna drifwen til en ganska folkrik ö, som regerades af et Gruntimmer. Utaf en händelse war just wid den tiden et stort antal af Inwånarne wid Sjö-stranden. Så snart de blefwo warse Kexsima uppå wattnet, och at hon nalkades stranden, anlågo de det för et underwårk. Alle omgäfwö henne och frågade om tusende saker. För at tilfredsställa deras nygirighet, berättade hon dem sina händelser, och bad dem at lämna henne en fristad, hwarest hon uti stilhet kunde tilbringa sin lefnad. Inwånarne förtjuste af hennes skönhet, förstånd och dygd, gäfwö henne et hus, uti hwilket hon med andagts öfningar tilbragte några år.

Inwånarne på ön kunde icke nog förundra sig öfwer hennes stränga och andögtriga lefnadsfatt. Alla talte om denna främlingens dygder och Gudfrugtiga lefnad. Drottningen af Ön fattade mycken kärlek til henne, och trodde sig icke kunna wisa större ynnest

mat siua undersåtare, ån at göra henne til
 sin arfwinge och efterträdarinna i Regeringen;
 hwilket wal blef utaf alla undersåtarne med
 glädje emottagit. Drottningen war kommen
 til en hög ålder och dog kort derefter. Rep-
 sima gjorde wål i början någon swårighet at
 antaga Regeringen; men undersåtarne twungo
 henne dertil, och de hade icke någon orsak at
 ångra det; ty hon gjorde dem så lyckliga, at
 de wålsignade det skepsbrott, som fört henne
 til deras land.

Så snart hon kommit på Thronen, så
 besittade hon sig på det ömmaste om Re-
 geringen. Hon walde trogna och wisa Wisirer,
 och hade en besynnerlig omsorg för Rättwis-
 sans förvaltning. Alla de stunder, som icke
 Regements göromålen syfelsatte henne, tilbrag-
 te hon uti Bøner och andagt, och i den mån
 hon såg sig dyrkad och tilbeden af sit folk,
 förbömjukade hon sig för den Allsmågtiga.
 Om en dödligen sjuk tog sin tillflykt til hen-
 ne och bad om hennes förböner, föröklade hon
 sin andagt, och Herren bönhörde henne. In-
 wånarne uppå ön blefwo rörde af alla de
 under, som de dageligen sågo, och affsworo
 Solens dyrkan, hwilken de förut bekåndt, samt
 antogo den Mahometanska Låran. Hon stift-
 tade wisa Lagar, uprättade Mosquéeer til af-
 guda-dyrkans förfall, och upbygde Hospitaller
 för de fattige, samt härbergen för främ-
 lingar, som ankommo til Ön. Stora summor
 an

använde hon til sådana inrättningar, och för
at förse dessa ställen med alla nödvändigheter;
Alla dessa anstalter blefwo så namnkunnige,
at sjuka ifrån alla Folkslag i werlden kommo
til Ön, för at hos Drottningen söka botemedel
för sina sjukdomar.

En dag berättade man Kexsma, at 6
främlingar woro ankomne, som begärte at
så tala med henne; en utaf dem war blind,
den andra lam uti ena sidan, och den tredje
besvärad af wattusot. Hon befalte at de
skulle genast framföras til Henne, och satte
sig uppå en präglig Thron, omgifwen af 50
til 60 Glaswinnor uppå det prächtigaste kläd-
de, samt de förnämste af sit Hoffolk.

När främlingarne woro ankomne til Pa-
latset, blefwo de utaf 2:ne Hof-Cavalierer
framförde til Drottningen, hwilken liksom
som slafwinnorne hade betäckt sit ansigte med
en tät slöja. Främlingarne föllo neder på
sit ansigte för hennes fötter, och blefwo så
länge liggande, til dess Drottningen befalte
dem uppstå. Derefter frågade hon dem hwad
de åstundade, och ifrån hwad land de woro
komne. En af främlingarne förde ordet för
de andre och sade: Allernådigste Drottning,
Himlen göre edra wapen segrande, at werl-
den måtte wara Eder undergifwen, och All-
magten städse blifwa eder gynnande. Wi äro
olycklige syndare, fortsfor han, som komma
hit för at utbedja oss Eders Maj:ts förböner,

på det den Alldråhögste måtte förlåta oss wåra synder. Tala tydeligare, sade Drottningen, sedan hon betraktat dem. Jag kan icke hjälpa eder, om Ni icke til det minsta uprigtigt berättren edra händelser. Prinsessa! swarade en af främlingarne, wi skole genast lyda edra befallningar. Jag är en Köpman ifrån Basra och hade gift mig med en Jungfru, som uti dygder war et mönster för sin skön; Hon war fullkomligen skön, wänlig, willig och hushållsogtig. Men då jag en gång nödgades at göra en resa, lämnade jag henne med fullkomlig frihet, samt bad min Bror, som är den blinda. Eder Maj:t nu ser, at hafwa noga uppsigt på hushållningen uti min frånwaro. Wid min återkomst sade han til mig, at han på färsk gårning ertappat min hustru då hon med en främmande Mans-person beståckade min ägta säng, samt at hon derföre blifwit lefwande begravten. Denna händelse, sade min Bror, hade på mina wagnar så mycket rört honom, at han utaf beständigt gråtande förlorat sin syn. Detta är min Historia, Allernädigste Drottning, fortfor han, och derföre kommer jag för at bedja Eder Maj:t at förhjälpas min Bror til sin syn igen. Ses min stöt härmed sin tal, och wäntade uppå Drottningens swar; Men den bestörtning hon blef försatt uti, öfwer sin Mans och Swägers närwaro, hindrade henne en lång stund at tala; Då hon något kommit sig före ifrån sin

En förvirring, sade hon til honom: Är det sant, at din Hustru, som blifwit lefswande begrafwen, varit dig otrogen? Hwad tror du derom? Jag kan icke tro det, swarade Lemim, då jag påminner mig alla hennes dygder; men som jag alltid haft et blindt förtroende för min Broder, så kan jag icke annat än at uppå hans berättelse twiffa om hennes oskuld.

Sedan Köpmannen ifrån Basra uppå detta sättet talt, sade Drottningen til honom: det är nog, jag wet bättre än Ni, om eder Hustru är rättwist dömd eller ej. Jag wil i morgon göra Eder underrättad derom, och då så wi se, om eder Bror kan få sin syn igen. En man uti Lemims sällskap sade sedan til Drottningen: Jag har en swart slaf, hwilken jag upfostrat ifrån barndomen, han har blifwit lam uti halfwa kroppen, och ingen Doctor kan curera honom, jag har således fört honom hit, för at i underdånighet anhålla om Eders Majeståts förböner för honom. Sedan Drottningen hört hans tal, och funnit at den Mannen, som begärte hennes hjälp, war den Arabiske Köfwaren, hos hwilken hon bodt, och den lama, den swarta slafwen, som fattat en okyff kärlek til henne, sade hon til Köfwaren: Det är wäl, i morgon skal jag gifwa Eder swar. Sedan wände hon sig til den som hade wattusot och frågade honom om orsaken til hans sjukdom. Min Drottning, swarade han, jag wet icke

Hwad jag bör tillskrifwa den, om icke det wäld jag welat föröfwa uppå en skön slafwinna, som jag för några år sedan wid stranden köpt af en yngling.

Drottningen betraktade härwid nogare den som talte, och fant at det war den Skeps-Capitainen, til hwilken hon wärkeligen blifwit försäld. Hon lofsade som hon icke kände honom, lika som hon gjort med de andre, då en af främlingarne ropade: det raseri, hwarmed jag tid efter annan är besvärad, anser jag som et himmelens straff, hwilket jag ganska wäl förtjänt, emedan jag försält til denne Capitainen en slafwinna, hwilken han emot hennes wilja förde om bord på sit fartyg. Jag är desto mer straffbar, fortfor han, emedan jag bortfält en fri person, som jag hade at tacka för mit lif, och utaf otacksamhet försatt uti slafweri.

Deba ord gafswo Kepsima tillkänna, at den som talte war den person, som hon med 60 Seqwiner frälst ifrån döden. Derefter sade hon til främlingarne: jag wil bedja för eder, och försöka om det är möjligt at bota edra sjukdomar: begifwen Eder således nu hem til edra qwarter, och kommen i morgon tillbaka hit uppå samma tima. Den blinda och den lama kunna blifwa curerade, om de upprigtigt bekänna sina begångne förbrytelse. Jag wet deras händelser, och fordrar blott at de ingen ting fördölja, utan upprigtigt bekänna sina

na misgärningar. Ty i widrigt fall skal det ångra dem, emedan jag, i stället för at bota dem, skal hårdt straffa deras hårdnackenheter.

Hwad de andra angår, fortsfor hon, så lofwar jag at göra förböner för dem, emedan de uprigtigt bekänt sanningen. Derefter togo desse 6 främlingar afsked, och gingo hem til sina qwarter. De fyra woro ganska förnöjde, men Lemims Bror och den swarta blefwo försänkta uti en djup sorg. De skulle håldre önskat, at all sin lefnad förblifwa uti samma tillstånd, än at offenteligen bekänna deras grymhet och föräderi; derföre tilbragte de hela natten uti oro och sömnlöshet.

Andra dagen måste de allesammans åter igen up til Palatset. De blefwo införde til Drottningen, hwilken satt uppå sin Thron; så snart de woro inkomne, sade Drottningen til den blinde och lama: wiljen I ännu fortfara at fördölja sanningen för mig? Den som icke uprigtigt bekänner skal på det alswarsta måste straffas. Uppå dessa orden steg den swarta fram ganska skamlig och full af råddhoga; och emedan han såg at han icke skulle finna sin räkning wid at lugna, beslöt han at uprigtigt göra sin berättelse om alt hwad som tildragit sig med honom och Repsima. Han bekände at han blifwit hästigt kär uti Repsima, och då han såg sin kärlek föragtad, hade han föresatt sig at mörda Arabens Son, samt at falskeligen beskylla Repsima för detta mord.

mord. När den swarta bekant alt detta, så sade han: detta är min förbrytelse, och Himlen är mit witne at jag af alt hjärta ångrar mit grufweliga brott. Ack förrådare, ropade Araben, som beröfwat mig min enda Son! Allernådigste Drottning, fortfor Araben, wåndande sig til Kexsima, tillåt mig at i ögnablicket få hugga hufwudet af denne förråda- ren. En spitsbos som begått et sådant brott är icke wärd at lefwa. Nej, swarade Drottningen, jag wil icke at han skal dödas. Allernådigste Drottning, sade Araben, jag finner at jag uti ifren förgått mig, det är bättre at denne nedrige all sin tid förblifwer lam, jag begär icke hans död, det wore endast at förkorta hans plågor. Ni bedrager Er, swarade Kexsima, emedan han af hjärtat ångrar sit brott, så wil jag anropa den Aldrahögsta til des hjälp. Derefter föll hon på knä neder för sin Thron, och straxt såg man at den lama slafwen började at få känslan igen uti sin förklamade sida. Alla som sågo det läfwade den Aldrahögsta och den Gudfruktiga Drottningen. Hon bad åfwen för den, som war rasande och för den som war plågad af wattusot, och genast blefwo de helbregda. Som Lemim icke twiffade at ju hans Broder skulle få sin syn igen, sade han til honom: Ack Revendé! bekänn dina förbrytesser, på det du måtte blifwa botad. Revendé såg tydeligen, at om han skulle fortfara i sin

i sin halsstarrighet, blefwe han på stunden straffad, och emedan han i sit sinne högeligen ångrade sin förbrytelse, bekände han offentligen den grymhet och falskhet han begått emot sin dygdiga Swägerka.

Sedan denne uttalat, sade Drottningen: Han har varit uprigtig, och har ingenting sagt som icke varit sanning. Wid dessa orden gaf Zemim til et rop, och föll uti swimming. Några af hennes Hof-Männer gåfwo sig all möda at bringa honom til sansning igen. När han åter kommit til sina sinnen, sade han: Nådigste Drottning, tillåt mig at föra min trolösa Bror tillbaka til Basra igen, jag begär icke at han återfår sin syn, utan snarare önskar jag at han måtte dö, jag wil föra honom til samma ställe där han låtit begrafwa min hustru, och just där wil jag mörda honom; jag kan aldrig förlåta honom den trolöshet han begått emot mig.

Drottningen swarade icke på någon tid, emedan hon gret under slöjan, så mycket rödes hon utaf det tillstånd uti hwilket hon såg sin Man. Sedan hon astorkat sina tårar, sade hon til Zemim följande ord: Köpman ifrån Basra, jag ber Er at för min skuld styra eder wrede. Er broder, fortfor hon, har i sanning begått et stort brott; men som han är af samma blod som Ni, så tilgif honom och begär icke hans straff.

Temim swarade: På Eders Majestäts
 befallning wil jag förlåta honom hans brott,
 så wida han wisar bot och bättring, samt al-
 drig mer oråttwist besköller någon. Så snart
 han sagt detta, föll Kexsima åter uppå knä
 och bad Himmelen, at den wille återgifwa
 Revendé sin syn, och genast förlorade han
 sin blindhet. Alla åskådarne föllo neder på
 sina ansigten och prisade Gud och Drottning-
 gen. Kexsima befalte främlingarne derefter,
 at åter begifwa sig til sina qwarter, och an-
 dra dagen återkomma til flottet, men til Temim
 sade hon: i morgon skal Ni få se det Ni än-
 nu mer skal förundra eder öfwer. Dagen
 derefter återkommo de. Då Drottningen ro-
 pade Temim och bad honom sätta sig uppå en
 förghild stol, som hon låtit ställa bredewid
 sin Thron. Köpman ifrån Basra, sade hon
 til honom, du har nog utstått plågor och
 bekymmer i dina dagar: Jag tager del i din
 oro, och på det du må förghlomma dina o-
 lyckor, så wil jag gifwa dig til ägta den wac-
 krasse af mina Glaswinnor, och för all din
 lefnad behålla dig qwar wid mit Hof.

J stället för at emottaga Drottningens
 tilbud, började Temim at gråta; Hwarwid
 han sade: Eders Majestät öfwerhopar mig
 med så mycken Nåd, at jag aldrig nog kan
 ärlånna densamma, men Eders Majestät täck-
 tes Nådigst förlåta mig, at jag wågar undan-
 bedja mig den ynnest hon tilbjuder mig; ty
 så

så länge jag lefwer wil jag ingen annan Mäka äga än Repsima, hon härskar ännu i mit hjärta, och aldrig kan jag trösta mig öfwer hennes förlust: jag har föresatt mig, fortfor han, at tilbringa min öfriga lefnad på det ställe där hon så oskyldigt blifwit lefwande begrafwen.

Repsima glädde sig högeligen at finna sin Man så trogen, och emedan hon mycket tyckte om hans nekande, sade hon til honom, at om hon bad Himmeln, trodde hon säkert, at den skulle höra henne och åter för honom wisa hans begrafne och så mycket sörjda hustru. Wid dessa orden tog hon utaf sig slöjan och wiste sig för Temim, hwilken i ögnablicket igenkände sin hustru.

Den glädje kan aldrig beskrifwas, som Temim blef intagen af då han fick se sin älskade Repsima; äfwen som den bestörtning uti hwilken Röstwaren, hans slaf och Capitainen samt Revendé blefwo försatte uti wid denna åsyn. Drottningen omfamnade Temim, och berättade sina besynnerliga handlinger för hela sit Hof, hwilket deröfwer föll i största förundran. Sedan lät hon gifwa 10000 Ducater at den Arabiske Röstwaren, jämte en dyrbar Häst, samt prägtiga kläder för honom och hans hustru. Tusende Ducater gaf hon til Skeps. Capitainen och lika mycket til den Unglingen, som försålt henne. Derester tog hon Temim wid handen och förde honom
in

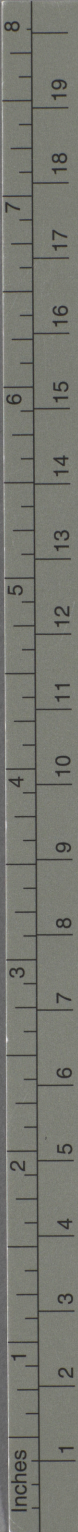

in uti et Cabinet, hwarest de båda med största andagt tackade Förhynen, som på et så förunderligt sätt åter förenat dem. Derpå sade hon til honom: Min kära Temim, emedan Lagarne uti detta Landet förbjuda någon annan än et Gruntimmer, at föra Regeringen, så kan jag icke tilbjudu dig min Krona, men i det stället tilbjuder jag dig at uti mit Hof med mig tilbringa det sällaste lif. Din Broder skal jag gifwa et så högt ämbete, at han skal wara nögd dermed. Temim tackade henne af alt hjärta för alla hennes wålgärningar, och Revendé förestod i många år med mycken trohet Stor = Bisps = sysslan. Temim och hans sköna Waka lesde til högsta ålderdomen och bewiste med deras sällhet, at Himmelen altid til slutet belönar dygden, ogadt alla de farligheter, som möta henne här i werlden.

Stockholm,
Tryckt hos Carl Stolpe, 1782.

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue   Cyan   Green   Yellow   Red   Magenta   White   3/Color   Black

